

Kara znejistěla. Snažila se proniknout pohledem svého zachránce. V hlubokých očích posazených v obličejí orámovaném hustým stříbrným plnovousem viděla upřímnou starost a laskavost. Proč tedy tak chladný hlas?

Musela být ještě v šoku, protože jí připadalo, jako by jí její tělo nepatřilo. Trvalo hodnou chvíli, než začala vnímat, jak se nekontrolovane třese. Vrhla na Josefa prosebný pohled. Ten místo vysvětlování přes Karu přehodil deku a zapnul konvici s horkou vodou. Izák se u Kařiných nohou smotal do klubička a snažil se odpočívat.

Kara pocítila úlevu. Plně se tomu pocitu oddala. Rozhlížela se po jednoduchém, příjemném pokoji. Schoulila se ještě víc do deky a na chvíli přivřela oči. Cítila se v naprostém bezpečí, přestože vůbec nevěděla, kde je. Chtělo se jí spát. Rychle sebou ale trhla, protože si uvědomila, že když naposledy takhle zavřela oči, Poseidon se na ni pěkně rozzlobil. *Ne, ne! Teď spát nesmím*, rezolutně si přikázala.

Hluk z venku asi nejvíc vadil Izákovi, neboť se neustále s bolestivým kňučením převaloval v pelechu a na svého pána se úpěnlivě díval očima, které toužily po útěše v utrpení. I Josef věděl, že bouda je vydaná větru a dešti úplně napospas. Bylo mu ale také jasné, že v tuto chvíli nemůže nic dělat. Díky moudrosti stáří i letitým zkušenostem věděl, že pokud má zkáza přijít, tak přijde i bez jeho strachu.

Stál u malé kuchyňské linky a přidával do dvou hrnečků sypaný čaj z plechovky. Když konvice cvakla, naplnil oba až po okraj. Z vysoké skříňky vedle dřezu vytáhl krabičku sušenek a postavil ji na ták vedle čajů.

„Tady, jezte,“ řekl suše, když Kaře dával do pusy lžičku medu. Kara ji poslušně spolkla a malinko se usmála. Med ji uvnitř krásně pohladil a její tělo se pomalinku přestávalo třást.